

Resebrev 5

Viena do Castello – Povoa de Varzin – Leixoes – Figueira de Foz – Nazaré – Peniche – Cascais – Sines – Lagos.

10 – 28 augusti

”Det är så härligt att va i solen solen det är så härligt att va i solen solen den värmer så bra.”
Det är faktiskt sant. För varje förflyttning söderut så blir det bara bättre och bättre och det kan behövas efter att ha varit i Scotland och på Nordsjön.

Vi har nu kommit till Portugal och Viena do Castello. Marinan var fin men mycket trång och tidvattnet var starkt så det var att köra fort och kasta sig in mellan pirarna till marinan. Vi hittade en plats och befann oss mitt i centrum. När vi förtöjde så gjorde Ulla ett snedsprång och tog tag i ratten som snurrade med. Någonstans hamnade vänsterhanden på ett ogynnsamt sätt varför hon fick vara bandagerad några dagar. Som tur var så klarade sig benen så vi tog en promenad i byn. Detta blev en fullträff då gamla stan var en pärla. Det var smala gator med fina hus och små söta torg. Strandpromenaden var mycket fin med planteringar. Festligheter pågick på ett av torgen och vi fick beskåda ett skådespel föreställande slavhandel. Detta beskådade vi från ett cafébord där vi intog varsin cappuccino och för att spegla tidsandan för en vit man så rökte jag en Havannacigarr. Kvällen var ljummen och skön 21,5 grader. Tidigare på dan då vi lade till blev vi tillsagda av en tullare att vi omgående skulle klarera in för han skulle gå hem efter vi var klara. Vi var också tvungna att besöka marinans kontor där vi fick göra samma procedur och fylla i samma papper. Kontoren var inhysta i portacabins. Golvet var dåligt och jag trampade igenom på ett ställe men jag var nog inte först. På ett café i Marinan träffade vi ett danskt par vars båt heter Bonita. Dom berättade om sin segling över Biscaya. Det var en av de tre båtarna som gick samtidigt från Falmouth som jag tidigare skrivit om. Bonita fortsatte inte att stänga i den hårda vinden utan föll av och seglade till Brest i Frankrike. Trots detta fick dom problem med rodret. Det visade sig senare att svetsarna hade lossnat inne i rodret och det var tur att det höll hela vägen till Póvoa de Varzim.

Nästa hamn blev Póvoa de Varzim vilket visade sig vara en alldeles ny och inte helt färdigställd marina. Givetvis så var det dimma hela vägen dit men det är tydligen så det skall vara här på atlantkusten. Som vanligt i alla hamnar här så står det en till två man från marinan och väntar och hjälper till med tilläggnen. På alla ställen är det också flytpontoner med fingrar. Vatten och el till varje plats och snyggt och rent. Toaletterna är skinande rena och dusch inkl varmvatten ingår i priset. Man får ett kort till grindarna och inga obehöriga kommer in. Anläggningarna brukar ha 24 timmars öppet och med tv-övervakning över området. Det sitter dessutom någon och tittar på dessa skärmar. Bonita fick plats bredvid oss. Jag fick känna på rodret och det var helt löst. Nästa morgon såg Bonitas besättning mycket bekymrade ut dom hade plockat ihop lexikon och skeppspapper för nu skulle de iland och försöka att prata tekniska termer med portugiserna utan att kunna vare sig spanska eller portugisiska. Båten skulle dom ha upp på land och få tag på någon som kunde plocka ned rodret och sedan svetsa rostfritt stål. Detta var en utmaning vilken jag tyckte var intressant så jag följde med upp på marinans kontor. Mannen kunde bra engelska och sa ett ögonblick så kommer det en reparatör. Efter 5 minuter dök det upp en man i overall som talade perfekt engelska. Detta är inga problem sa han, det ordnar vi, kör bara fram båten till kajen så lyfter vi

båten. En timma senare stod båten uppallad på land och rodret besiktigades omgående. Efter ytterligare en timma så var rodret demonterat och uppskuret. På eftermiddagen hade reparatören varit inne i stan och fått rodret svetsat med förstärkningar, rodret fyllt med skum och lagt för härdning. Dagen efter var rodret färdigplastat och behandlat. Besättningen strök på bottenfärg och båten var klar för sjösättning. Det är dags att se över våra fördomar. Här fanns det en mycket fin tvättstuga varför båten blev klädstreck igen. Efter lite övertalning fick jag ”låna internet” i receptionen tack var att el directore fanns på plats och kunde lämna klartecken. Nu när det var nytvättat så var vi enligt Ulla tvungna att även städa båten vilket också skedde.

Vi har inte skaffat oss tv ombord och har inte saknat den någon enda gång. När skulle vi hinna se på tv? Vi har massor att göra och middagen blir sent varje kväll, sådär vid 21-22tiden. Läsa hinner vi ibland. Vid en av våra studiekvällar läste jag hur man kokar ägg på ett riktigt sätt. Det kräver lite engagemang och så här gör vi nu. Koka upp vatten tillsammans med äggen och rulla hela tiden äggen. Hokus pokus och gulan ligger mitt i ägget.

Nu trotsade vi dimman och seglade till Leixoes. Hamnen var smutsig vilket vi visste vi innan men vi skulle besöka Porto och ville inte gå hela vägen in dit med båten. Som alltid i Portugal så fick vi gå igenom inklaringsproceduren men det är bara att göra som dom säger och vara glad. Dom vill ha reda på allt. Båtens namn, skeppare, hemmahamn, se alla pass, skriva ned allt som står på passen, var vi kommer från, vart vi skall, har vi husdjur, har vi vapen, hemadress, se försäkringsbrev, givetvis tar man kopia på allt, köpehandlingar på båten, hemmahamn, Längd på båten, bredd, djup, hästkrafter, färg på båten, har vi radar, har vi kortvågsradio, har vi VHF.m.m. Sedan skall man skriva under ett kontrakt på portugisiska. Jag brukar säga till dem att de är så vänliga och har bra service och då blir dom lite gladare. För att inte båtfolket skall sticka upp så har man pistol och handbojor på sig. Denna procedur skall inte behövas då Portugal är med i EU men det är bra att lösa sin arbetslöshet på. Trots byråkratin så är man alltid hjälpsamma och vänliga.

Vi tog bussen till Porto. Den gick alldeles utanför marinan. Bussen hade inga uppskurna säten. Förklaringen är kanske att stolarna var av plast. Det fanns inget att skära i. Porto var en besvikelse då hela innerstan var uppgrävd och med massor av buller från entreprenadmaskiner mm. Dessutom var det fruktansvärt varmt. Vi hade bestämt oss för att äta middag där utan tog bussen tillbaka till Leixoes för att hitta en trevlig restaurant där istället. Vi gick ombord med det vi handlat i Porto och begav oss ut för att få middag. Klockan var som vanligt mycket när vi skall äta middag. Vi gick och gick men överallt så var det stängt. I Portugal stänger man tidigare än i Spanien. Vi frågade några ungdomar men det hjälpte inte men till slut bland de finare husen så fann vi en finare restaurang inredd i italiensk stil (tycker i alla fall jag). Det fanns inga bord kvar men med lite desperata gester och övertygande blick lyckades vi få ett bord. Här gick inte att göra sig förstådd förutom att vi var hungriga och ville ha något att äta. Matsedeln var givetvis på portugisiska. Alternativen var att blunda och peka eller att försöka få en förklaring. Nu var hela personalen inblandad och som tur var så hade inte ett stort sällskap som förbeställt anlant. Bland köksgömmorna plockades ett portugisiskt/engelskt lexikon fram och dåligt var ju annars för vi var ju i Leixoes. Saken var klar och till förrätt valde vi bläckfisksallad och Ulla tog någonting med räkor i någon sås och ris och jag valde Tournedos med pommes frites. Till efterrätt fick vi chokladmousse. Förrätten var utmärkt god. Varmrätten kom in och Ulla fick sina räkor men hade missat det där med curry och det tycker hon inte om. Min Tournedos var fantastiskt fin med en underbar sås. Nu genomled jag en inre kris och bytte med Ulla. Sås smaken sitter fortfarande kvar i gommen men räkorna var också mycket goda. Vi valde rätt och fick ett mycket gott vin. Efterrätten var okej så också kaffet. Leende överlämnades en nota i kraftigaste laget tyckte vi först, men efter allt vin som

serverats så var det ok. Nöjda tackade vi hela personalen och önskade en god natt. Innan vi kröp till kojs hejade och pratade vi med några engelsmän i en blå båt.

Nu var klockan 06.30 och det var morgon och vi var på väg till Figueira da Foz. Vi var tvungna att starta tidigt för vi hade en distans på 77nm. Frukost intogs trots protester till havs. Idag hade vi inte dimma och vädret var strålande. Vinden avtog och fram kom delfinerna som gjorde oss sällskap. Här träffade vi ett engelskt par Kay och John i en HR36 som heter Skylla. Dom var mycket trevliga och vi hade sällskap med dem i flera hamnar framöver. Dom skall segla med ARC rallyt över till Västindien i november från Kanarieöarna vilket vi inte har bestämt ännu. I hamnen låg också den blå engelska båten. Nu och framöver är det mycket sällan som vi inte känner någon i hamnarna vi besöker. Somliga hejar vi bara på och andra umgås vi med. Den blå båten skall också till Västindien men hade nu problem med backslaget som dom skulle försöka att få utbytt. Vi gick runt på en stor matmarknad och inhandlade livets förnödenheter. Ibland kan man hitta bra vin till extrapris. Det är ett evigt handlande som tar mycket tid. Det är inte som hemma där det bara gäller att hitta ett torg och bums har man både Ica och Konsum. Här får man springa mellan smågatorna för att hitta. Här finns bara restauranger och caféer. Här heter det supermercados men dom är små för det mesta. Vi hittar för det mesta mycket bra råvaror och grönsaker. Vi äter det mesta även kyckling och köttfärs och ännu har vi inte fått revolution i våra uppsvällda bukar. Alltså vi mår väl. Till vintern har vi kanske smakat av det mesta och vi kan börja äta sallad till såväl starter, förrätt, huvudrätt, dessert mm. Vi fann ett internet café och visade John och Kay hur man loggar in.

Nya hamnar nya famnar nu är det dag att segla vidare och nästa mål var Nazaré och vi är inne i mitten av augusti och varmare skall det bli. Kylan fungerar som den skall varför ölen är iskall och ibland fryser Coca-colan. Middagen måste planeras så att köttet får en lagom stektemperatur. Köttet skall vara rumstempererat när det steks. Rumstemperaturen är något högre här i Portugal. Det känns alltid skönt och befriande att komma ut på öppet hav med en vind som svalkar och Hokus Pokus får gunga lite eller mycket. I Nazaré finns Michael som är boss i hamnen. Det är en engelsman från Isle of Wight och han arbetar som någon typ av konsult för att lära hamnfolket hur man sköter en hamn och gästande båtar. Han var mycket hjälpsam och trevlig och lämnade sitt hemtelefonnummer ifall vi skulle få problem. Marina låg några hundra meter från byn så vi plockade fram våra cyklar och cyklade runt i byn. Ulla blev efter och jag vände tillbaka och där stod hon på en liten gata och fick hjälp av en äldre man med cykeln. Ulla hade tappat några skruvar vilket han märkte varför han ropade på Ulla och hjälpte henne med att få dessa på plats igen. När jag kom fram var det klart så det var bara att tacka. På kvällen grillade vi på bryggan. Vi undrade varför det kom så mycket folk ned till hamnen sent på kvällen men svaret kom i form av ett antal fiskebåtar som kom in och lossade sin fisk och sålde till dem som ville ha. När det var ebb så flöt allt skräp ur hamnen och det såg rent ut men när det blev flod flöt allting in igen alltså inga förluster. I alla hamnar där det finns fiskebåtar finns det skräp. Här fann vi ett mycket trevligt lite samhälle, givetvis så var turismen stor med det var inga höga hotellbyggnader utan små trevliga gator med en fin strandpromenad och en bergbana upp på en hög klipphylla där det var ett litet samhälle. Av Michael hamnkaptens fick vi tips om en mycket fin liten fiskrestaurang som dessutom var billig, den var vida känd av långseglare så han var på jag frågade om han hade provision men det hade han inte. Vi fick en vägbeskrivning och traskade iväg den långa heta strandpromenaden tillsammans med Kay och John. Det var bara ett aber och det var att varken vi eller Kay och John hade portugisiska pengar. Ulla och jag hade gjort ett antal försök i olika banker för att via våra kort få ut kontanter med misslyckats. Varken bankautomater eller banker tog våra kort. Dom sa att felet låg hos vår bank och Nordbanken så att felet ligger i Portugal och därvid stod vi med lång näsa. Vi växlade in några resecheckar. Dessa behövde vi

till diesel för vi behövde tanka och vårt matförråd behövde kompletteras. Vad vi alltså behövde var att restaurangen tog kort. Bland smågatorna hittade vi restaurangen som såg mycket trevlig ut och den var välbesökt. Vi såg på alla upplagda tallrikar med förföriska maträtter som luktade himmelskt. Vi tog snabbt ett ledigt bord och frågade om de tog kort, det gjorde man inte. Tack och farväl, vi gick med tunga steg tillbaka till båten och komponerade en måltid som var ok. Vid korrekturläsning av Ulla framkom att försöket på banken var på nästa ställe alltså i Peniche men författaren orkar inte att korrigera felet.

Nästa hamn blev Peniche vilken är Portugals största fiskehamn med ca 500 fiskebåtar men de flesta var små. Besöksponterna låg mycket utsatta och fiskebåtarna som gick ut och in hela dygnet körde med full fart och förorsakade en massa sjö. Då Hokus Pokus är tung så besvärades vi inte så mycket. Det är 3 knop i hamnen och hamnkaptens sa att den värste att köra var livräddningsbåten men han lyssnade inte på tillsägelserna fast han var kommunalanställd. In i hamnen kom det en svensk båt vilket var den första svensk vi träffat på mycket länge. Det var Per-Olof och Gun Hartelius med sin Maxi 38+ som heter Marie-Loise. Vi träffade dem vid en sammankomst för oss som seglade iväg från Göteborg i våras. Gun är arbetskamrat med Annika vår sonhustru. Det var trevligt att träffas och prata med svenskar för omväxlings skull. Vi gick tillsammans ut i byn och åt middag.

En morgon bestämde vi oss för att segla vidare men blev uppropade på kortvågsradion av John som sa att dom var på väg till oss varför vi beslöt att ligga ytterligare en dag och vänta på dem. Vi väntade och väntade men ingen båt kom. Vi försökte nå dem via radio men det lyckades inte. Nästa morgon gav vi oss iväg till Cascaias vilket tog hela dagen och en bit av kvällen. När vi klarerade in på marinan sa dom att det var några som frågat efter oss. Jag frågade om det var Skylla och det var det. Vi fick vårt platsnummer och körde in mellan pontonerna och där låg dom. Det hade blivit en missuppfattning för John trodde att vi var här i Cascaias. Nåväl vi fick ett fint mottagande, vi har alltid roligt ihop med dem. Här var det en alldeles fantastisk marina. Förra året var det mycket dyrt att ligga där men vi hade fått tips av någon att man hade sänkt priserna kraftigt denna säsong troligen för att få mer båtar. Det var inte fullt hamnen så nyheten har inte hunnit sprida sig. Tidigare hade vi bestämt att segla in till Lissabon men då det skall vara bullrigt och smutsigt vatten så ändrade vi oss och tog tåget dit istället. Kay och John frågade om vi skulle göra sällskap vilket vi gjorde. Klockan 08.00 nästa morgon träffades vi och promenerade till stationen. Solen överföll oss från en klar himmel och det var mycket varmt. Det var ingen segelvind som gav oss svalka men i tåget var det svalt och skönt. Kay föreslog att vi skulle besöka marinmuseet som skulle vara väldigt fint. Tåget stannade inte där vi ville så vi gick strandpromenaden tillbaka varifrån vi kom. Nu var det varmt men vi tvingade oss fram ett par km och passerade the monument of Discoveries där vi tog några kort. Nu var vi framme vid museet men stapplade först in på en cafeteria och beställde stora kalla öl med sandwich. Det var härligt. Det var ett mycket fint och intressant museum som speglade sjöfarten från tidigt till sent. Allt som visades gavs mycket plats. Vi hittade en buss som körde oss in till centrum där vi vandrade runt. I en specialaffär för kaffe köpte vi nymalet kaffe som luktade himmelskt. Vi ställde oss i kö för att åka med hissen "Elevador de Santa Justa" och kom nästan fram när vi märkte att biljetter köper man en trappa upp på baksidan varför John och jag sprang dit upp och köpte biljetter och snabbt ned igen. Vi kom precis fram och släpptes in i hissen. Vi åkte upp och fick en fin utsikt över Lissabon. Här finns det gamla fina spårvagnar som kör i de smala gränderna. Dessa motiv vara populära bland konstnärerna som ställde ut sina alster på esplanaderna. Vi flanerade resten av dagen och tog sedan tåget hem till Hokus Pokus i Cascaias. Vi avnjöt middagen i stillhet för vi var helt slut. På en shoppingtur hittade vi en badbåt som passar i

sittbrunnen vilken vi köpte till Eric (15 mån) som tillsammans med Camilla skall komma och segla med oss i 14 dagar. Vi köpte också ett set med spann och spade mm.

S/Y Marie-Loise med Per-Olof och Gun gjorde oss sällskap i hamnen. Vi gjorde ett nytt bankförsök men fick inga pengar här heller. Vi gjorde då ett försök på en bankautomat och vips så trillade sedlar ut så vi kompletterade tillräckligt med valuta för att klara oss ett par veckor.

Vi seglade vidare eller rättare sagt körde med motor för det var ingen vind och vädret var fram och tillbaka. När vi tyckte att vi färdats tillräckligt länge gick vi in i Sines. Här låg s/y Hybris med det tyska paret ombord. Vi lyckades trixa in på den sista platsen som var avsedd för betydligt mindre båtar. Hamnkillarna hjälpte till och vi fick förtöjt bra. Hamnen var ingen höjdare och det var mörkt. Vi intog vår sena middag och lade oss till ro, man kan ju även ha skoj till kojs.

Vi ville inte spilla vår ungdom på detta tråkiga ställe så vi gick ut i dimman. Efter en timmes gång sken solen från en klarblå himmel varför vi gjorde vårt morgondopp. Det var härligt i vattnet och vi blev kvar i havet en bra stund. Det blåste inte mycket idag heller varför vi tuffade så långsamt med motor och gjorde vatten. Efter några timmar siktade vi fyren Cabo de Sao Vicente som ligger högt upp på en klippa på Portugals sydvästspets. Här börjar Algarvekusten och landskapet ändrar karaktär till hög klippkust med massor av grottor. Delfinerna kom fram och gjorde oss sällskap en stund. När vi rundat fyren kom en frisk härlig vind och vi fick en fin slör in till Lagos. Här var ytterligare en mycket fin marina. Vi klarerade in på besöks- pontonen och blev anvisad en plats. Vi fick ropa via VHF för öppning av en gångbro och gick in i marinan till den anvisade platsen. En katamaran fyllde två platser varav den en var vår så vi fick en annan plats. På eftermiddagen gjorde vi en utflykt med Filiokus (gummibåten) och körde omkring bland klipporna och in i några grottor. Som avslutning badade vi och drack vårt medhavda kaffe och baguette. Vattentemperaturen var ett par grader varmare här efter att ha rundat ”hörnet” på Portugalkusten. Nu var det plötsligt 25 grader i vattnet. Det är inte bara landskapet och vattentemperaturen som ändras, här ökar turismen avsevärt varför havslukten blandas med bränd sololja. I marinan avskärmas vi från turisterna av stängda och låsta grindar (vi är ju inga turister utan långseglare). I marinan fanns en mycket fin tvättstuga vilken Ulla naturligtvis måste använda varför jag fick spänna upp en massa klädsträck på båten igen. Som tur är så torkar tvätten på nolltid här i värmen. Båten fejadades och det tvättades, vaskades torkades och diskades för nu skulle Camilla och Erik komma och göra oss sällskap i fjorton dagar. Vi hyrde en bil och körde runt på vägarna och såg oss omkring, bl a till fyren. Sedan körde vi till Olhao och promenerade runt en stund. Vi tänkte äta lunch på någon restaurant men det gick inte för det var stängt överallt så vi fick lungt vänta ett par timmar innan den första restaurangen behagade öppna efter siestan. Tyvärr så var det en Pizzarestaurang men vi var desperata så vi beställde pasta. Nu var vi tvungna att välja liten eller stor varvid Ulla valde liten och jag stor. Ullas var i praktiken stor och min jättestor. Det hade egentligen räckt med Ullas lilla till oss båda. Efter maten var det dags att köra till Faro flygplats och hämta Camilla och Eric. Det var spännande för vi hade inte sett dem på länge. Vi hade hyrt en stor bil för vi visste inte hur mycket Eric hade vuxit. Planet var lite försenat så vi gick för att ta oss en fika på flygplatsen. Här hade dom ett mycket speciellt system, man måste först betala i en särskild kassa innan man kunde beställa, utan att veta vad som fanns att köpa. Plan efter plan kom in och plötsligt kom deras plan. Från där vi satt kunde vi se ned i ankomsthallen. Vi kunde först inte se Camilla och Eric vi såg bara en klunga med killar vilket senare visade sig vara deras ”bärare”. Eric sov djupt i Camillas armar vilket var det enda hon bar, resten bar killarna. Det kändes mycket bra att återse dem. Vi lastade bilen med allt bagage och utrustning som dom hade med sig och körde till marinan och Hokus

Pokus. När vi kom fram var klockan över elva så det blev en fika och ett glas vin innan vi kröp till kojs.

Även detta resebrev fick alltså ett lyckligt slut.

Med varma och varma seglarhälsningar